

Theologia Mystica #3
Het ware leven
13 Augustus 1980 in de Boeddhal

Vraag 1

Osho, kunt u alstublieft voor ons hierover uw lied brengen? Laatst zag ik dat ik totaal venijnig ben. Dan brengt mijn hart mij plotseling in een erg onveilige maar mooie plek. Ik houd ervan als het komt, maar waarom de onveiligheid en warrigheid, en toch zo'n onfrisse gratie?

Prem Pavitro,

Het leven is in wezen onzeker. Dat is zijn intrinsieke kwaliteit. Dat kan niet worden veranderd. De dood is zeker, absoluut zeker. Zodra je voor zekerheid kiest, heb je zonder het te weten de dood gekozen. Zodra je voor het leven kiest, heb je zonder het te weten voor onzekerheid gekozen.

Ais dhammo sanantano – aldus is de wet van het leven, iets wat onvermijdelijk is. Probeer het te begrijpen.

Zodra dingen zeker zijn zul jij je verveeld voelen omdat er geen mogelijkheid is tot enig onderzoeken. Dat is waarom huwelijken zo veel verveling creëren. Het is dezelfde liefdesaffaire die zo'n avontuur was; als ze eenmaal een instituut zoals het huwelijk wordt, verliest ze alle vreugde, alle poëzie. Ze wordt erg alledaags, ze wordt gewoon een routine – maar het is wel zeker.

Liefde is onzeker. Je kent nooit de wegen van liefde. Als het gebeurt, gebeurt het, als het verdwijnt, verdwijnt het. Je kunt er niets aan doen. Het huwelijk is regelbaar. De wet, de maatschappij, de publieke opinie, de moraliteit, de religie, de angst voor de hel, de hebzucht voor de hemel – dit zijn allen stutten die het huwelijk enigszins levend houden. Maar het is niet echt leven.

Het ware leven beweegt zich altijd van het gekende naar het onbekende. En het kruispunt van het gekende naar het onbekende is waar onveiligheid eigenlijk uit bestaat. Zodra je die grens overgaat voel jij je onveilig. Met het zekere, het bekende, voel je je verveeld; je wordt suf. Met het onzekere, met het onbekende, het nog niet in kaart gebrachte, voel jij je extatisch, mooi, weer opnieuw kind – opnieuw die ogen van verwondering, opnieuw is daar dat hart dat ontzag voor de dingen voelt. Je zou deze mooie ruimten willen kennen met zekerheid, maar dat is niet mogelijk door de aard van de dingen. Er kan niets aan veranderd worden. Als je mooie ruimten wenst moet je beginnen van onveiligheid te houden. En dan gebeurt er een wonder: als je van onveiligheid kunt houden, verdwijnt de onveiligheid ervan. Als je weet dat onveiligheid liefde bevat, schoonheid, extase, waarheid, God, waar is dan de onveiligheid?

Onveiligheid bestaat in jouw angst voor het onbekende, voor het ware, omdat je zolang in leugens hebt geleefd – je hebt eeuwen in leugens geleefd. Jouw collectieve onbewustheid is vol leugens, en gaat door deze leugens te projecteren op het scherm van de mind. Iedereen heeft in angst geleefd omdat alle religies het natuurlijke instinct van vrees in de mens hebben uitgebuit.

Vandaar de uitvinding van de hel. De hel bestaat nergens; het is de uitvinding van de sluwe priesters, Christelijke, Hindoe, Mohammedaanse, Jaina, Boeddhistische. Ze kunnen verschillen in hun filosofische systemen maar er is geen verschil in hun fundamentele uitbuiting: de uitbuiting van de angst en hebzucht van de mens. Angst en hebzucht zijn twee kanten van dezelfde medaille. En als je eenmaal angstig bent geworden, als eenmaal het beven deel van jouw wezen is geworden, begin je ernaar te zoeken. Zelfs als het er niet is, zul je het gaan bedenken om jouw collectieve onbewustheid te bevredigen.

David, een jonge leerling kapper gaat naar zijn baas en zegt: 'Meneer Snipper, ik blijf hier niet langer werken. Al uw bedienden zijn antisemitisch!'

'Antisemitisch? Hoe kom je aan dat rare idee?'

'Ik heb sterk bewijs. Ik heb een test gedaan,' antwoordde de jonge man. 'Ik heb iedereen dezelfde vraag gesteld. De conclusie kon niet helderder zijn, baas – ze zijn allemaal antisemitisch!'

'Maar wat heb je dan gevraagd?'

'Ik vroeg hen hoe zij zouden reageren als er een massa vernietiging zou zijn van alle Joden en kappers.'

'Kappers? Waarom kappers?' vroeg de baas.

'Zie nou wel, zelfs u, baas!'

Je blijft jouw ideeën in je dragen en je gaat door hen te projecteren. Je zult er manieren voor uitvinden. Je kunt niet met een vage angst blijven; je wenst het solide, voelbaar te zijn.

De onzekerheid is er omdat je niet opgevoed bent met een juiste benadering voor het leven, jou is geen enkel inzicht in de waarheid van onzekerheid gegeven. Je bent gewoon bang gemaakt. Je bent niet getraind, klaargemaakt voor avontuur. Er is jou verteld dat je binnen de grenzen moet blijven en daar nooit voorbij moet gaan.

Een persoon die leeft binnen de grenzen door anderen bepaald... natuurlijk zijn ze door anderen afgebakend omdat een kind zijn eigen grenzen niet kan bepalen. Ouders bepalen grenzen vanuit hun angst – hun ouders hebben hetzelfde voor hen gedaan; nu doen zij hetzelfde voor hun kinderen. Dit is hoe van de ene generatie aan de andere ziekten worden overgedragen.

Elk kind haat de ouders maar pretendeert van hen te houden. Ik kan begrijpen waarom hij hen haat, omdat de ouders hem vergiftigen. Hij voelt het instinctief dat zij iets enorm betekenisvol vernietigen. Ze vernietigen precies zijn leven! – maar zij vernietigen het voor zijn eigen bestwil. Hij kan er zelfs niet tegen in opstand komen omdat hij zo hulpeloos is.

Het werd in het verleden gedacht dat het proletariaat de meest uitgebuite klasse was, dat was niet waar. Later vonden we dat het niet het proletariaat is maar de wereld van vrouwen die de meest uitgebuite wereld is. Maar nu ontdekken we dat zelfs dat niet waar is. De meest uitgebuite klasse en de meest hulpeloze is de klasse van kleine kinderen. Het kind is zo afhankelijk van de ouders. Hij moet naar hen luisteren; hij kan geen nee zeggen. Van binnen zegt hij nee; in zijn beenderen, in zijn bloed, in zijn merg zegt hij nee. Maar oppervlakkig moet hij ja zeggen gewoon om te overleven. Dus hij aanvaardt de grenzen. En als je zekere grenzen voor twintig, vijftwintig jaar hebt geaccepteerd, dat is een derde van jouw leven en de meest belangrijke een derde... Je zult nooit opnieuw zo intelligent, nooit zo vitaal, nooit zo kwetsbaar, nooit zo onschuldig, nooit zo ongeconditioneerd zijn.

Deze vijftwintig jaar, het eerste derde van leven zijn geregeld door mensen die bang zijn, bevend, die slaven zijn. Ik zeg niet dat ze de schade aan hun kinderen bewust, intentioneel doen. Ze zijn goede mensen; hun intenties zijn goed, maar hun begrip is zo arm, bijna niet bestaand.

Anders zou elke ouder het kind helpen voorbij het gekende te gaan.

Dat is de echte functie van een ouder, de ware functie van een Meester: je te helpen om voorbij het gekende te gaan, jou een liefhebber van het onbekende te maken, je te helpen om te riskeren voor het onbekende, je een speler te maken in de plaats van een zakenman, je te helpen meer poëtisch te zijn dan meer berekenend. Dan zal er geen probleem zijn. De liefdevolle ruimte en de onzekerheid ervan – beiden zullen jou verheugen.

Vraag 2

Osho, Ik ben verward, als u spreekt over Dionysius, is de Dionysius waar u over spreekt: De oude God van het Griekse theater, van de Griekse mythologie? Ten tweede: een bisschop die geen relatie met de theater God of de mythologie heeft? Of ten derde: een combinatie van de eerste en tweede? Ik ben ook niet op de hoogte wie deze St. Thomas is. Kunt u een manier vinden wat licht te schijnen op mijn verwarring en gebrek aan bewustzijn aangaande dit onderwerp.

Robert Graves, in "The white Goddess", schrijft dat Dionysius geschreven in een achterlijk proces in Romeinse brieven als Jehovah wordt gespeld. En ik heb vernomen dat de JHVH tetragrammaton van Jehovah is het vuur, lucht, water en aarde van Boeddha's paramatman, kunt u meedelen wat u weet over dit onderwerp? Dank u.

Mel,

Het eerste ding dat ik tegen jou zou wensen te zeggen is: Ik ben helemaal niet geïnteresseerd of Dionysius ooit bestond of niet! Het maakt niet uit. Wat uitmaakt zijn deze mooie sutras; wie ze ook

geschreven heeft was een verlicht persoon. Het kan beslist niet de Dionysius van de Griekse Mythologie zijn, want mythologische goden schreven doorgaans geen brieven en sutras. In feite bestaan ze helemaal niet! En hij is niet een combinatie van de mythologische Dionysius en de bisschop. En ik had je verteld in de eerste lezing dat hij de eerste bisschop van Athene is. Maar het schijnt dat je ervan houdt verward te zijn. Het gebeurt mensen die erg in onzin kennis geïnteresseerd zijn.

Je zegt: Ik ben verward.

Dat is absoluut waar. Maar ik ben niet verward, ik ben absoluut helder. Mijn interesse is niet geschiedenis, mijn interesse is niet de wereld van feiten, mijn interesse is de openbaring van de waarheid. Wie deze man ook was, hij was een Boeddha. Het bewijs is intrinsiek, het is in de woorden. Deze woorden kunnen niet gesproken zijn door enige ander dan degene die gerealiseerd is.

Dit is de Oosterse benadering. Het Westen denkt te veel aan geschiedenis. Geschiedenis betekent bewustzijn van tijd: of deze man bestond of niet, wanneer dan, wie zijn vader en moeder waren, op welke datum werd hij geboren en wanneer hij stierf, en waar de bewijzen zijn voor dit alles.

Je zult verbaasd zijn te weten dat het Oosten nooit enige interesse in geschiedenis heeft gehad om de eenvoudige reden dat geschiedenis tijd betekent. Tijd betekent mind. Wanneer de mind stopt, stopt tijd. Je kunt het soms gevoeld hebben. Als er geen gedachte in jouw mind is, is er enige tijd over? De voortgang van gedachten creëert tijd.

Dit is het meest fundamentele inzicht van Albert Einstein's Relativiteit Theorie: dat tijd een flexibel verschijnsel is, het hangt van jouw stemmingen af. Als je gelukkig bent gaat tijd snel, als je ellendig bent gaat tijd langzamer. Als je naast een stervende mens zit lijkt de nacht bijna oneindig – het lijkt alsof de morgen helemaal niet gaat komen. En als je naast een vrouw of man zit waar je van houdt, dan lijkt het of de tijd vleugels heeft; hij vliegt. Uren gaan voorbij als minuten, dagen gaan voorbij als uren, maanden gaan voorbij als dagen.

Zover het de klok betreft maakt het geen verschil of je vreugdevol, droevig, gelukkig of ellendig bent. De klok tikt verder zonder interesse in jou. Dus zijn er twee dingen om te onthouden: kloktijd is een ding, totaal gescheiden van de psychologische tijd; psychologische tijd is binnenin jou.

Einstein was geen mediterende, anders zou zijn Relativiteit Theorie een hogere piek hebben bereikt. Hij zegt slechts: Als je vreugdevol bent gaat tijd snel, als je ellendig bent gaat tijd langzamer. Een groot inzicht, maar als hij een mediterende was geweest zou de wereld enorm verrijkt geweest zijn omdat hij dan een ding meer zou hebben gezegd: als je absoluut zonder mind bent, gewoon zuiver bewustzijn stopt de tijd compleet, verdwijnt hij, zonder een spoor achter te laten.

Bertrand Russell heeft een boek geschreven, "Waarom ik geen Christen ben", en hij heeft veel dingen gezegd, veelbetekenende dingen. Hij heeft heel goed tegen het Christendom geargumenteed. Een van zijn argumenten is dat Christenen zeggen dat je vanwege je zonden voor eeuwig in de hel moet lijden. Wel dat is absurd! Hoeveel zonden kun je in een enkel leven begaan? En Christenen geloven in een enkel leven, een vijfenzeventig jaar leven. Hoeveel zonden kun je doen? Kun je zoveel zonden begaan dat het gerechtvaardigd kan lijken, de eeuwige straf? Voor eeuwig en eeuwig zul je in de hel zijn? Er moet een limiet zijn omdat jouw zonden niet ongelimiteerd kunnen zijn.

Russell zegt, "Ik heb al mijn zonden geteld. Als ik aan een van de meest hardvochtige rechters zou opbiechten, kan hij me niet meer dan vierenhalf jaar gevangenis geven. Als hij ook mijn gedachten over het begaan van zonden zou meetellen die ik niet begaan heb, gewoon over gedacht heb, als mijn dromen en gedachten er ook bij genomen werden alsof ze daden waren, dan kan op zijn hoogst het vonnis verdubbeld zijn – negen jaar. Maar meer dan dat is absoluut absurd."

En ik ben het met hem eens, maar toch zal ik zeggen dat hij er naast zat, het totaal niet inzag. Logisch gezien is hij juist, maar hij mist het punt van Jezus inzicht. Als Jezus zegt dat hel eeuwig is, zegt hij in werkelijkheid wat Albert Einstein twintig eeuwen later zegt, dat hel zo pijnlijk is, het is zo'n ellende, dat het lijkt alsof het eeuwig is. Het is niet eeuwig, maar het lijkt eeuwig.

En om het tegen elkaar op te wegen moet je naar de Hindoe mythologie kijken: de hemel is kortstondig. Dan zul je in staat zijn het hele punt te begrijpen; dan zijn beide kanten beschikbaar voor jou. Hel schijnt eeuwig en de hemel schijnt kortstondig te zijn. Al jouw plezier schijnt kortstondig te zijn. Al de zogenaamde mahatmas en heiligen gaan door dit te zeggen dat jouw pleziertjes kortstondig zijn. Maar plezier moeten wel kortstondig zijn; er is niet verkeerd in. Als het plezier is

moet het kortstondig zijn. Maar ze gaan door te denken dat er een plezier moet zijn wat eeuwig is. Dat is onmogelijk: geen plezier kan eeuwig zijn en geen pijn kan kortstondig zijn. Als er pijn is lijkt het eeuwig, en als er plezier is lijkt het kortstondig. Vandaar dat we in Het Oosten een derde term hebben die noch pijn noch plezier is: het is bliss. Bliss is noch kortstondig noch eeuwig. Het heeft eenvoudig geen relevantie tot tijd. Tijd is geschiedenis.

Wel nu Mel, wat schiet jij er mee op als je komt te weten wie deze man Dionysius is? Zal het op enige manier jouw begrip van zijn uitspraken helpen? Zal het jou helpen om verlicht te worden, een mediterende te worden? Nee, je zult verloren zijn in een jungle van woorden; je zult niet in staat zijn uit de jungle te komen. Geleerdheid is zo'n jungle – in feite de enige jungle die overgebleven is in de wereld; al de andere jungles zijn verdwenen. Maar als je er eenmaal binnengaat is er geen einde aan. Nu ben je niet slechts geïnteresseerd in Dionysius, je bent ook geïnteresseerd in St.Timothy. En wie zei je dat hij een heilige was? Ik had net verteld dat Timothy een discipel van Dionysius was en dat Dionysius brieven naar hem schreef. Deze betreffen zijn brieven. Nu heb jij je verbeeld, jij hebt bedacht dat hij een heilige is. Als hij een heilige was zou het niet nodig zijn geweest brieven naar hem te schrijven; het zou absoluut nutteloos zijn geweest. Wat is de zin dezelfde dingen te zeggen die hij reeds weet? Ik hoorde:

Een Amerikaan en een Engelsman wandelde in een bos. Een uur ging voorbij. De Amerikaan voelde zich erg ongemakkelijk omdat de Engelsman compleet stil was.

Tenslotte zei de Engelsman, "Spring in the air!"

En de Amerikaan zei, "waarom zou ik?"

Nu is er een mogelijkheid voor een gesprek, enige dialoog. Maar tussen twee heiligen is er geen mogelijkheid van enige communicatie. Natuurlijk is er een mogelijkheid van communie, maar communie gebeurt in stilte, niet door woorden.

Ik heb niet gezegd dat Timothy een heilige was. Hij kan er een geworden zijn tenslotte, maar was het niet. Hij was gewoon een discipel en ik weet verder niets over hem. In feite zijn dit irrelevante dingen die je hebt gevraagd; het is geen onderzoeken. Je bent vol van geleende kennis. Achter jou zijn zoveel mensen als Robert Graves en anderen. Nu hebben ze jouw mind gevuld met esoterische rommel: dat achterste voren geschreven het Jehova wordt... Als je rommel wenst kan ik het creëren. Dionysius is bekend bij zijn korte naam Dennis, en Timothy moet bekend zijn bij zijn korte naam Tim. En Timbuktu is gemaakt van Timothy; s naam – St. Timothy, Timothy wordt Tim, Tim wordt Timbuktu. En dan ga je verder... Dan kun je jouw eigen manieren vinden – wat te doen en wat niet. Esoterische onzin is zo makkelijk.

En onthoudt goed dat Boeddha niet in enige paramatman gelooft, het moet de uitvinding van Robert Graves zijn. Boeddha gelooft niet in God, Boeddha is de meest goddelijke persoon en toch de meest goddeloze. Hij is een van de meest mooie verschijnselen die op de aarde zijn gebeurd: goddelijk en goddeloos tezamen. Maar jij leeft uit geleende dingen, en dit gebeurt. Als je van geleende dingen leeft moet je wel verward worden.

Een oude man woonde met zijn oude vrouw in een erg koude kleine stad in de binnenlanden van Brazilië. Het was een steenkoude morgen en de oude man kwam uit zijn huis met alleen zijn pyjamajasje aan.

Toen zijn buurman hem zag kon hij niet anders dan vragen, "He, Jose", wat doe je naakt buiten?"

"Nou, gisteren ging ik eruit met mijn shawl en toen ik terugkwam was mijn nek stijf van de kou."

"En wat heeft dat te maken met nu?" vroeg de buurman.

"Ik weet het niet Pablo. Het was het idee van mijn vrouw!"

Vermijd ideeën van anderen, anders zul je dwaas lijken en je zult je dom gedragen! En houdt je niet bezig met dingen die niet essentieel zijn.

Een kleine jongen en zijn Joodse grootmoeder wandelden langs het strand toen een enorme golf uit het niets verscheen, en het kind naar de zee meenam. De verschrikte vrouw viel op haar knieën, keek naar de hemel en smeekte de Heer om haar geliefde kleinkind terug te geven. En Jawel! Een andere golf kwam op en plaatste het verbijsterende kind op het strand voor haar.

De grootmoeder bekeek de jongen zorgvuldig; hij was in orde. Maar toen keek ze boos naar de hemel, "Toen we kwamen," snibde ze verontwaardigd, "had hij een petje op!"

Vermijd het niet essentiële. Als je het kind hebt, waarom dan je druk maken over een petje? Als de pet verloren is, is er niets verloren.

Al jouw vragen zijn eenvoudig stom. Versta me niet verkeerd – als ik stom zeg dan bedoel ik ook stom!

Vraag 3

Osho, waarom moet er een verschil zijn tussen morele en legale standaarden als het gaat over het schuldig bevinden.

V.D.Sangvai,

Drie woorden moeten begrepen worden. Een is religie of spiritualiteit, de tweede is moraliteit, en de derde is legaliteit. Religiositeit of spiritualiteit heeft geen morele ideeën; ze is voorbij moreel en immoreel, ze is voorbij goed en kwaad. ze heeft geen geweten; ze leeft uit zuiver bewustzijn. Er is een enorm bewustzijn en men gedraagt zich uit dat bewustzijn. Wanneer ook er een daad uit bewustzijn komt, is ze onvermijdelijk goed.

Maar de mens leeft in onbewustheid. Het hele leven van de mens is vol onbewustheid; hij is bijna als een robot. Hij ziet en toch ziet hij niet, hij hoort en toch hoort hij niet. Hij is, maar slecht in een letterlijk zin, niet echt, niet als een Boeddha, of een Christus of een Zarathoestra of als Dionysius, Pythagoras, Heraclitus. Nee, hij bestaat niet met die intensiteit, met dat bewustzijn.

Vandaar dat moraal bijna een noodzaak wordt; het is een substituut. Als je het echte ding niet kunt hebben is het beter iets onechts te hebben dan helemaal niets te hebben, want de mens heeft een zekere gedragscode nodig. Als het voortvloeit uit bewustzijn is er geen probleem.

In Engeland regende het non-stop dagenlang en de Thames stroomde buiten zijn oevers.

De butler van een Engelse lord komt in de bibliotheek waar de lord zijn drankje geniet en zijn ochtendblad leest voor de open haard.

"Milord," kondigt hij aan, "De Thames stroomt over in de straat!"

Milord antwoordt kalmpjes, "Dank je Jeeves!"

Na een paar minuten komt de butler opnieuw en kondigt aan, "Sir, de Thames heeft de voordeur bereikt!"

"Heel goed, dank je Jeeves," antwoordt Milord zonder zijn ogen van de krant op te slaan.

Na een half uur klopt Jeeves op de deur, opent haar en opzij staande kondigt hij aan:

"Milord, de Thames!"

Dit is hoe mensen zijn – gewoon levend in een dikke wolk van onbewustheid. Hun leven is niet dat van licht maar van duisternis, en vanuit deze duisternis, verwarring, rook, wat kun je verwachten? Ze moeten wel iets doms doen, iets verkeerts.

Tenzij iedereen een Boeddha wordt zal er een noodzaak zijn voor een soort moraal. Moraal is niet iets groots; het is een pover substituut voor religie. Als je religieus kunt zijn is er geen noodzaak voor moraliteit.

Mijn nadruk hier is op religie, niet op moraal, omdat ik het uiterste falen van moraal heb gezien.

Het is in zekere zin nuttig geweest – het heeft mensen geholpen om enigszins met elkaar te leven, elkaars kelen niet erg gewelddadig door te snijden. Ze snijden, maar ze snijden op indirecte manieren. Ze snijden in graden, niet plotseling, en ze snijden op subtiele manieren. Eerst geven ze je een kalmeermiddel of drugs om je bewusteloos te maken zodat je niet veel pijn voelt.

Alle politieke en religieuze ideologieën zijn niets dan niet medicinale kalmeermiddelen. Het hele doel is om je in slaap te laten leven zodat je uitgebuit kunt worden, onderdrukt, tot slaaf gemaakt, en je toch niet bewust zult zijn van wat je overkomt.

Karl Marx heeft gelijk in die zin, dat 'religie de opium van het volk is'. Maar bij religie bedoelt hij Christendom, Hindoeïsme, Boeddhisme. Hij sprak over de georganiseerde, institutionele religie. Hij sprak niet over de levende ervaring van de verlichten. Omdat dat niet een opium is, dat is juist het tegenovergestelde ervan – het is volledig bewustzijn.

Sangvai, je vraagt me: waarom moet er een verschil zijn tussen morele en legale standaarden...

Er is een verschil tussen religieuze en morele standaarden. Religie betekent dat je uit jouw bewustzijn leeft. Moraliteit betekent dat je leeft volgens de hoogste standaard die de maatschappij je heeft opgelegd; het is niet volgens jouw eigen licht. Het is het maximale potentieel, de hoop van de maatschappij welke jou is opdrongen. En de legale standaard is het minimum.

De morele standaard is het maximum, de hoogste verwachting van de maatschappij, en de legale standaard is de minimale verwachting: Je zou tenminste het legale kunnen vervullen. Als je niet tot het morele kunt reiken, vervul dan alsjeblieft het legale. Het legale is het laatste limiet en moraal is de hoogste limiet, vandaar het verschil. Het verschil is daar.

Er zijn veel immorele dingen die niets te maken hebben met de wet. Je kunt veel immorele dingen doen, maar je kunt niet wettelijk gepakt worden omdat wettelijkheid uit het minimum bestaat, de laagste limiet.

Het wordt gezegd dat de goede leraar iemand is die in staat is uit te leggen wat hij zegt aan de domste leerling uit zijn klas. Als de domste hem kan begrijpen, dan zullen natuurlijk al de anderen begrijpen. De wet denkt aan de meest domme persoon, de meest onmenselijke persoon, degene die erg dicht bij het dier staat. Moraliteit denkt aan de meest intelligente, de meest menselijke. Vandaar het verschil tussen de twee, en het verschil zal blijven.

En ik heb je herinnerd aan een derde ding ook: de spirituele standaard. Dat is het hoogste, het transcendente, waaraan voorbij er niets bestaat. De Boeddha's leven volgens het ultieme, de heiligen leven volgens het morele en de zogenaamde burgers leven volgens het legale. Dit zijn de drie categorieën van menselijke wezens. Het zal de meest geëvolueerde maatschappij zijn als er slechts een standaard is, maar dat is slechts een hoop. Als er slechts een standaard is, de spirituele, dan zal er geen noodzaak zijn voor enige wet, geen noodzaak voor enige moraliteit, geen noodzaak voor de staat, voor de magistratuur, voor de politie, voor het leger. Bijna negentig procent van onze energie wordt verspild in al deze maatregelen. Als de mens kan leven volgens het eigen licht – en dat is alleen mogelijk als hij zijn meest innerlijke kern bereikt door meditatie – dan kan al deze criminele verspilling van energie gestopt worden. De aarde kan zelf het paradijs worden, want als honderd procent energie beschikbaar kan worden voor creativiteit, voor kunst, voor wetenschap, voor muziek, voor schilderen, voor poëzie, kunnen we voor de eerste keer een werkelijke maatschappij van menselijke wezens scheppen.

Op dit moment lijkt het menselijk wezen slechts op een menselijke wezen; diep van binnen is hij niets dan een dier met het masker van een menselijk wezen. Zijn menselijkheid is zelfs niet eens oppervlakkig: krab hem een beetje en onmiddellijk komt het dier naar buiten. Het menselijk wezen waar we mee leven, dat we tot nu toe hebben geleefd, is geïnteresseerd in zo'n trivia dat het slechts zijn middelmatigheid kan bewijzen; het kan ons geen enkele hint geven van zijn intelligentie.

De mens gaat door over grote dingen te redeneren, maar gaat door op een totaal andere manier te leven. Zijn gedachten zijn erg groot; zijn leven is erg onvolwassen. In feite, creëert hij al deze grote gedachten om zijn onvolwassenheid te bedekken.

Vier collega's van het filosofisch departement van een universiteit gingen golfen. Bij de eerste tee ontmoetten ze vier psychologen die juist de bal van de tee wilden slaan.

Een van de filosofen schimpte, "Jullie kerels moeten werkelijk een beroerde tijd hebben om te proberen te golfen terwijl je tracht elkaar te analyseren!"

"Wij argumenteren tenminste niet," antwoordde een van de psychologen, "of de bal nu werkelijk hier is of niet!"

Onze filosofen, onze psychologen, onze theologen, zijn abstract gebleven, sprekend over grote dingen, gewoon om aan de lelijke realiteit te ontkomen.

Mijn pogen hier is je te helpen om bewust te worden van de lelijke realiteit omdat het bewust worden ervan zijn lelijkheid in schoonheid zal veranderen. Bewustzijn is een wonder. Anders gaan mensen door in een lang proces van haarkloverij en ze noemen het filosofie en ze noemen het religie, metafysica, spiritualiteit. En ze blijven geïnteresseerd in zulke stomme dingen.

In de Middeleeuwen hielden in Europa de grote theologen zich bezig met een probleem waar je om zult lachen. En ze werkten er honderden jaren lang aan en duizenden boeken werden er over geschreven. "Hoeveel engelen kunnen dansen op de punt van een enkele naald.?" Het was een groot filosofisch probleem. Jij zult lachen, maar zij waren er erg serieus over.

Jij bent serieus over veel dingen waar anderen om lachen, jouw kinderen zullen erom lachen. Laat al filosofisch, al abstracte verspilling van jouw intelligentie varen. Houdt je bezig met de waarheid.

De waarheid is: de mens leeft zelfs niet eens volgens het legale, wat te zeggen van moraal? En als hij zelfs niet eens tot het legale of de moraal is, kan hij religie niet begrijpen. Religie blijft nog steeds voor de uitverkorenen, voor de moedigen, voor de intelligente.

En de zogenaamde moralisten, de puriteinen zijn niet werkelijk morele mensen, onthoudt het.

H.G. Wells heeft gezegd, "Morele verontwaardiging is jaloezie met een aureool." En hij heeft gelijk.

De zogenaamde morele mensen zijn niet werkelijk moreel; ze leiden een dubbel leven, aan de oppervlakte moreel, maar in werkelijkheid net zo immoreel als iedereen of zelfs meer. Misschien is hun moraliteit er om hun illegale activiteiten te verberegen. En iedereen schijnt in de zelfde boot te zitten. Van de laagste arbeider tot de man die de hoogste post bekleedt, de eerste minister of de president van het land, het schijnt dat allen in dezelfde boot zitten.

Richard Nixon was een groot man totdat hij gepakt werd. Nu wacht Jimmy Carter dezelfde val. Zijn broer is gepakt – hij heeft miljoenen dollar illegaal van een land aangenomen; hij was aan het lobbyen voor dat land. En net gisteren werd zijn zoon gepakt voor hetzelfde ding, en ook zijn zuster. Dus nu kun je op het nieuws wachten – elke dag zal het zijn vrouw zijn! En tenslotte zul je ontdekken dat hij het centrum van dat alles was. En hij moet wel het centrum van dit alles zijn; zonder hem kon dit niet gebeuren. Dus net zoals Nixon naar beneden viel van een groot man van de wereld te zijn door Watergate. Zo valt Jimmy Carter elke dag door "Billygate"! Zijn grote lach is verdwenen. In het begin had je zijn tanden kunnen tellen; nu is die hele lach weg.

Het schijnt dat een man moreel is totdat hij gepakt wordt. Dus het verschil tussen het morele en immorele is slechts dat van het al dan niet gepakt zijn.

Ik had een erg mooie leraar in mijn middelbare schooldagen. Hij was een Mohammedaan, een erg liefdevol persoon, en hij was de hoogstgeplaatste leraar in de school, dus hij had gewoonlijk het toezicht bij al de examens. En ik hield van de man om veel dingen. Hetgeen waardoor ik erg van hem hield was dat hij voor elk examen naar ons kwam en dan verklaarde, "Ik ben niet tegen kopiëren, stelen van anderen, boeken meebrengen – ik ben er helemaal niet tegen. Maar als je gepakt wordt, dan zul je gestraft worden! Dus, denk even na, je moet niet gepakt worden. Eenmaal gepakt dan kan ik je niet vergeven, maar als je het klaarspeelt dan met al mijn zegen kun je het doen!"

En dan zei hij, "Ik zal je vijf minuten geven om na te denken. Als je iets hebt meegebracht, enige briefjes, of boeken, wat dan ook, en je wilt ze nu weg doen dan kun je ze binnen vijf minuten geven. Of als je anders beslist, ga je gang. Maar onthoudt, als je gepakt wordt zul je geen grotere vijand vinden dan mij. Maar ik zeg je niet deze dingen niet te doen. Ik zeg je eenvoudig dat ik hier ben om je te straffen als je gepakt wordt."

Ik hield van hem. En veel lieden begonnen hun notities en hun boeken te pakken en ze aan hem te geven. "Deze man is gevaarlijk – hij zegt de waarheid!" Maar van hem leerde ik mijn eerste les over wat moraal is en wat immoreel. Het verschil is niet veel.

Sangvai is een extra rechter in Pune, dus natuurlijk is de vraag bij hem opgekomen:

Waarom moet er een verschil zijn tussen de morele en legale standaard in de zaak van iemand schuldig bevinden?

In feite is iemand schuldig vinden in zichzelf al verkeerd. De schuldige persoon is niet schuldig; hij is opgevoed in een je schuld opdringende maatschappij. Hij is niet geheel verantwoordelijk ervoor. Hem straffen is crimineel.

Eens werd Lao Ttzu tot magistraat gekozen. De keizer van China, hem de wijste mens van het land vindend, overrede hem een magistraat te worden, de hoogste magistraat van het land. Maar slechts een zaak was genoeg en hij moest vertrekken, omdat in de eerste zaak het de keizer en ieder ander duidelijk werd dat Lao Tzu gevaarlijk was, omdat hij zes maanden gevangenis gaf aan een man die op heterdaad gepakt was –en hij gaf zes maanden gevangenis aan de persoon in wiens huis hij gestolen had! Niemand kon begrijpen wat er aan de hand was.

De keizer riep hem: “Ben je gek of zo? Waarom heb je de man gestraft wiens geld gestolen is?”

Lao Tzu zei, “Die man heeft zoveel verzameld dat het natuurlijk is dat hij bestolen gaat worden. Hij moet dankbaar zijn dat hij niet vermoord is! In feite ben ik niet fair in het geven van de gelijke soort straf. De rijke man heeft een hardere straf nodig dan de arme man die een dief is, omdat de eerste misdaad is begaan door de rijke man, niet de arme man. De arme man heeft een secundair iets gedaan; zijn misdaad is bijkomstig, ze is niet zo belangrijk.”

Als in een maatschappij mensen rijkdom verzamelen, dan moeten wel een paar mensen stelen, moeten wel dieven worden uit noodzaak. Niemand is echt schuldig. De hele structuur van de maatschappij is schuldig, en de structuur moet veranderd worden. Maar wij straffen individuen en we gaan door met dezelfde structuur die deze misdaden creëert.

Een radicale verandering is nodig. En zelfs als je het individu wenst te veranderen is straf niet de manier. Hij hoeft zich niet schuldig te gaan voelen. In feite moet hij psychologische behandeling hebben, hij moet behandeld worden. Hij heeft wat meer bewustzijn nodig, een beetje meer liefde; een beetje meer meditatie. Hem een paar maanden of voor een paar jaar naar de gevangenis sturen zal niet gaan helpen; het zal hem eenvoudig als een misdadiger bevestigen.

Vijf jaar in gevangenschap leven, wat zal hij er van leren? Hij zal daar meester dieven ontmoeten, moordenaars en allerlei soorten criminelen, en ze zullen hem de kunst leren – waarin hij tekort is geschoten, waarom zou hij anders gepakt zijn? Hij zal uit de gevangenis komen meer bekwaam dezelfde misdaad te begaan of misschien zelfs grotere misdaden.

Ik ben tegen elke straf, ik ben tegen elke gevangenschap. Gevangenschappen zouden getransformeerd moeten worden tot ziekenhuizen, en mensen zouden naar meditatiecentra gestuurd moeten worden waar ze een beetje meer bewustzijn kunnen krijgen. Ze moeten niet veranderd, bestraft of geslagen worden – dit zijn lelijke manieren om wraak te nemen. Dit is geen gerechtigheid, dit is sociale wraak! De maatschappij is vol wraak tegenover de persoon die de maatschappij niet volgt.

De hele maatschappij is verrot en al haar systemen zijn verrot. De hele maatschappij moet veranderd worden vanaf de wortels. Haar legale systeem, haar politieke systeem, haar zogenaamde religieuze systeem – ze zijn allen verrot, ze zijn allen wonden vol pus. De maatschappij heeft een grote operatie nodig.

En dat is wat we hier proberen te doen. Natuurlijk zullen mensen tegen me zijn, omdat waarvan zij dachten dat het erg belangrijke dingen waren, waarvan zij dachten dat het grote dingen waren, zeg ik je dat ze gewoon rotzooi zijn, stomiteiten.

Een Engelse Lord bezoekt zijn dokter. Hij hangt zijn paraplu en hoed keurig op.

Dan doet hij zijn jas uit, zijn hemd en broek, hen keurig opvouwend en op een stoel leggend. Dan doet hij zijn schoenen uit en zet hen recht onder de stoel. Dan doet hij zijn onderbroek uit vouwt hem op en legt hem op de stoel.

Recht voor de dokter staande zegt hij hem kalm, “Nou, zoals u kunt zien, dokter hangt mijn linker testikel lager dan de rechter.”

Glimlachend antwoordt de dokter, “Oh, maar dat is perfect normaal, U hoeft zich geen zorgen te maken!”

Oh, ik ben niet bezorgd, dokter,” antwoordt de man, “maar vindt u het ook niet een beetje slordig?”

Dit zijn de mensen... compleet in slaap, snurkend. Ze moeten wakker gemaakt worden. Ze moeten uit hun gewoonten geschud worden. Ze moeten een nieuwe geboorte gegeven worden.

Vandaar dat ik zeg dat we geen verbeterde mens behoeven, we hebben een nieuwe mens nodig. Verbetering is eeuwenlang de manier geweest en er is niets gebeurd. Nu hebben we geen verbeterde mens nodig – genoeg is genoeg! Nu wensen we een totaal nieuwe mens, zonder connectie met het verleden. We willen weer opnieuw beginnen, alsof we Adam en Eva zijn, net nu uit de hof van Eden weggestuurd.

Ik wil opnieuw beginnen, en het is altijd makkelijker een nieuw huis te maken dan een oude te renoveren. En dit oud huis is zoveel keren gerenoveerd, en je gaat door het te renoveren, het van deze kant of die kant te ondersteunen en het gaat door in elkaar te vallen. Het gaat maar door, steeds weer. Toch ben je het nog niet beu. Je wenst er nog steeds in te wonen zelfs als je leven in gevaar is. En dat is het geval.

De mensheid heeft het stadium bereikt dat als we doorgaan op de oude manier, de mens het niet overleeft.

Er is slechts een hoop: als we een nieuwe mens kunnen beginnen vanaf ABC, dan slechts kan de mensheid op de aarde overleven, anders niet.

Vraag 4

Osho, ik geef een inch, ik krijg een mijl, de ijsberg is beetje bij beetje aan het smelten, maar iets in mij weigert te accepteren dat het mij zou kunnen overkomen.

Deva Mitta

We zijn opgevoed met het idee dat we niet goed zijn, dat er iets wezenlijks fout is met ons, dat we niet onszelf moeten zijn, maar dat we Jezus, Boeddha, Mahavira moeten worden. Een ding moet vermeden worden: Dat is onszelf worden. Niemand heeft je ooit verteld gewoon jezelf te zijn, vandaar is er schuld.

Iedereen voelt zich schuldig. En wat je ook doet zul jij je schuldig voelen, omdat je voornamelijk geconditioneerd bent met het idee, vergiftigd met het idee dat jij fout bent en uit jou alleen foute dingen kunnen komen.

Mijn benadering is totaal anders. Ik verklaar dat je perfect juist bent, dat er niets verkeerd aan je is, dat je niet iemand anders moet volgen, dat je niet iemand anders moet imiteren, dat je van jezelf moet houden, jezelf moet vertrouwen, dat je een leven van vrijheid moet leven, een leven van rebellie, een leven van onderzoek.

En dan beginnen wonderen te gebeuren. Wanneer ze beginnen te gebeuren kun je het natuurlijk niet geloven omdat je altijd had geloofd dat jij een erg inferieur soort persoon bent, lelijk. Jou is duizenden keren gezegd dat wat je ook doet verkeerd is. Elk kind wordt elke dag gezegd – en hoeveel keren! – “Wat je doet is verkeerd, Doe dat niet!”

Een klein kind werd op school gevraagd, zijn eerste dag op school, “Wat is je naam?”

Hij zei, “Mijn naam? Johnny don’t!”

Het arme kind – omdat hij altijd hoort, “Johnny, don’t daarom denkt hij dat het zijn naam is.

Wat hij ook gaat doen – hij wenst buiten te gaan, hij wil gaan spelen, hij wil zingen – het is altijd “No!” Langzaamaan begint hij zichzelf als eigenlijk verkeerd te zien.

Religie helpt het idee dat de mens in zonde is geboren. Adam en Eva deden iets verkeerd – en ik kan niet zien wat voor verkeerd ze deden. Het fruit eten van de Boom van Kennis kan niet iets verkeerd zijn. En als er iets verkeerd in is, waarom als eerste creëerde God die boom dan? En wij zeggen dat God almachtig is, alwetend, alomtegenwoordig. Hij zou van tevoren moeten weten, dat als hij die boom creëerde dat Adam en Eva wel van die boom zouden gaan eten. De Hof van Eden heeft miljoenen bomen en God zei Adam en Eva niet van deze boom te eten.

Feitelijk had hij hen twee bomen verboden. Een was de Boom van kennis en de andere de Boom van Leven – en het vraagt niet veel psychologie ook – dat als je iemand verhindert, als je het een bevel maakt, “Doe het niet!” je de persoon uitdaagt. Het is goed dat Adam en Eva de uitdaging aannamen. Ik ben helemaal voor hen. Als ik zou moeten kiezen tussen God en Adam en Eva, zal ik Adam en Eva kiezen omdat zij het juiste deden. Ze rebelleerden, ze waren ongehoorzaam. Ze zeiden, “Wie ben jij

om ons te zeggen wat we moeten eten en wat niet te eten?" Ze onderzochten, ze waren avontuurlijk, ze riskeerden, ze gokten – moedige mensen. Ze zetten het Paradijs op het spel. Ze zeiden, "We zijn bereid het Paradijs te verliezen, maar we kunnen niet onze vrijheid verliezen." Ze respecteerden vrijheid meer dan het Paradijs met al zijn pleziertjes. Ze waren geen hedonisten, ze waren waarachtige zoekers.

En op het moment dat God te weten kwam dat ze van de Boom van Kennis gegeten hadden, joeg hij hen onmiddellijk weg, omdat hij nu bang was dat ze van de Boom van Leven zouden eten.

En het scheen dat de Duivel die naar hen gekomen was in de vorm van een slang gelijk had. Hij had Eva gezegd, "God is jaloers, erg jaloers. Hij is bang dat als je van de Bomen van Kennis en Leven eet je zelf een God zult zijn. En hij is erg jaloers, hij is daar bang voor." En het lijkt dat de Duivel gelijk had.

Anders wat was er verkeerd aan het eten van de Boom van Leven?

Maar wat God deed, de oorspronkelijke vader, hebben al de ouders hun kinderen sindsdien aangedaan. "Doe dit niet, eet dat niet..." ze gaan door jouw integriteit te vernietigen, ze gaan door jouw moraal te vernietigen, ze gaan door jouw respect voor jezelf te vernietigen. Ze creëren een zelf-veroordeling in jou.

Daarom, Mitta kun jij niet geloven.

Je zegt: iets in mij weigert te accepteren dat het mij kan overkomen.

Je kunt het niet accepteren omdat het tegen jouw hele training ingaat, jouw hele opvoeding. En ik zeg je, je hebt recht op wonderen, het is je geboorterecht. En dit precies is de wet.

Je zegt: ik geef een inch, en ik krijg een mijl.

Ja, dat precies is de wet: je neemt een stap naar de waarheid en de waarheid neemt duizenden stappen naar jou. Je riskeert slechts een beetje en duizenden zegeningen dalen op je neer. De existentie is bereid jou elk moment te verlichten, alleen ben jij onwillig. En waarom ben jij onwillig? – omdat jou is gezegd dat Jezus verlicht kan zijn omdat hij de eniggeboren Zoon van God is, Boeddha kan verlicht zijn omdat hij op een speciale manier is geboren; hij is niet een gewoon menselijk wezen. Hij komt van gene zijde – hij is een avatara, een incarnatie van God. Hoe kan jij verlicht zijn? Krishna kan verlicht zijn omdat hij verlicht is geboren. Jij bent onverlicht geboren en jij zal onverlicht blijven. Op zijn hoogst kun je hopen een verlichte te volgen. Maar volgen is niet iets van waarde, het is niet iets eervols.

Ik zeg je dat er geen sprake is van iemand volgen. Mijn sannyasins zijn niet mijn volgelingen. Ik ben niet iemands leider, niet iemands gids, ik ben gewoon een vriend. Ik deel mijn inzicht met je, en ik ben dankbaar dat je me toestaat het met je te delen. Jij hoeft helemaal niet dankbaar tegenover mij te zijn. Ik ben te overvol met mijn zegeningen, met mijn vrede, met mijn inzicht – ik wil het delen. Het is als een wolk vol water die wenst te regenen. Het is als een bloem vol geurigheid die haar aroma met de wind wenst te delen, en dankbaar is dat de wind het accepteert, dat het niet afgewezen wordt.

Het is een kwestie van verkeerde opvoeding. Elk kind haat zijn ouders, moet dat wel. Langzaam aan vergeet hij het vanwege het onderdrukken, erg diepe onderdrukken. En elke maatschappij leert je jouw ouders te respecteren. Waarom? Waarom leert elke maatschappij de kinderen de ouders te respecteren? – om de eenvoudige reden dat ze weten dat als het kind niet geleerd wordt te respecteren hij zal haten. Haat zal van nature komen, vandaar dat hij onderdrukt moet worden door respect.

"Pap," zegt de kleine jongen, "Zou je een echt geweer voor me willen kopen?"

"Ben je gek, zoon? Waar haal je dat gekke idee vandaan?"

"AH, kom nou, pap, ik wil echt een geweer!"

"Val me nu niet lastig, jongen."

"Maar ik wil een echt geweer dat echte kogels afvuurt. Alsjeblieft, pap geef me er nu een."

"Luister Johnny, als je niet ophoudt zal ik je moeten straffen."

“Oh, maar alsjeblieft, ik moet er echt een!”

De vader is het moe. Hij gaat staan en schreeuwt naar Johnny, “Nee, ik ben de baas hier.”

De kleine jongen valt in de rede, “Ja, nu ben je dat, maar als je een echt geweer voor me koopt...”

Je zegt, Mitta: iets in mij weigert te accepteren dat het mij kan overkomen.

Het is zo’n groot wonder dat het erg natuurlijk is dat iets in jou het afwijst. We zijn gevoed met veel verhalen over wonderen, maar niemand gelooft ze – zelf niet wie deze vertellen, wie ze onderwijst en preekt, zelfs zij geloven niet in deze wonderen.

Deze wonderen waarvan Christenen doorgaan te denken Christus deed, en Jainas doorgaan te denken in Mahavira’s leven gebeurden, en Boeddhisten doorgaan over te schrijven, wat Boeddha betreft, zijn allemaal verzinsels. En ze zijn verzonnen om te verhinderen dat het echte wonder jou overkomt. Laat me het herhalen: al deze stomme wonderen zijn verzonnen en verspreid in de wereld eenvoudig om jou af te leiden van het echte wonder dat jou kan gebeuren.

Nou, wat is de zin van Satya Sai Baba die een Zwitsers horloge materialiseert? Miljoenen Zwitserse horloges zijn overal beschikbaar! Hoe gaat dit de wereld verrijken? En hij zou gepakt moeten worden door de politie want hij moet het ergens gestolen hebben, anders kan het niet Zwitsers zijn – gemaakt? Het zou Sai Baba gemaakt moeten zijn. Het is Zwitsers – gemaakt. Of hij heeft het gestolen of hij bedriegt je.

Eens was ik in Mumbai. Een Parsi vrouw kwam naar me, een oude vrouw, en ze zei me, “Satya Sai Baba logeerde vaak in mijn huis, maar nu heb ik twee dingen ontdekt van hem. En als ik mensen vertel, denken mensen dat ik gek ben.” Nu verspreidt hij een verhaal dat deze vrouw is bezeten door lelijke geesten, en die vrouw zag er perfect gezond uit.

Ik zei, “Wat zijn deze twee dingen?”

Ze zei, “Een is, de laatste keer dat hij hier kwam, gewoon uit nieuwsgierigheid toen hij een bad nam keek ik in zijn koffers – ze waren vol horloges! Ten tweede, hij heeft altijd vriendschap met kleine jongens, dus werd ik een beetje nieuwsgierig. Ik keek door het sleutelgat – en hij is een homo! Nu vertel ik mensen deze twee dingen en mensen denken dat ik gek ben. En beide dingen zijn absoluut waar! En hij verspreidt het nieuws dat ‘Zij is bezeten door lelijke geesten.’”

In feite is homoseksualiteit een oud religieuze traditie. Het nonnen en monniken scheiden is homoseksualiteit creëren. Het is natuurlijk; het moet wel gebeuren. En deze horloges... en mensen denken dat wonderen gebeuren. En Jezus die op water wandelt... ik denk niet dat hij zo gek was om op water te lopen. Maar deze dingen zijn je verteld zodat jij afgeleid kunt worden van het echte wonder, zodat als het echte wonder begint te gebeuren je het niet kunt geloven. Je kunt slechts geloven in wonderen als ze in verhalen zijn, en Jezus is niets dan een verhaal voor jou en Mozes is een verhaal.

Mozes scheidde de zee... Ik heb geprobeerd het water in mijn bad te scheiden en ik ben er niet in geslaagd tot nu toe! Het is alles nonsens. Elke dag vijftig jaar lang... en ik sluit mijn ogen en ik open mijn ogen, en het is hetzelfde!

Het is dom; om in zulke dingen te geloven, maar we zijn opgevoed met deze gekke dingen.

Een Braziliaan zit aan de kant van de weg met zijn koe. Hij ziet een Porsche in de verte naar hem komen. De chauffeur is een belangrijk heer uit de stad. Hij gaat staan als de auto nadert en geeft een teken aan de chauffeur om hem een lift te geven. De Porsche stopt.

“Geef me een lift, mijnheer,” vraagt hij.

“Maar wat dan met de koe?” vraagt de chauffeur.

“Geen zorgen, ik bind haar vast aan de bumper.”

“Wat!” roept de chauffeur. “Ze kan deze wagen niet bijhouden.”

“Oh, zit met haar niet in, zij zal oké zijn,” sprak de Braziliaan lizig.

Dus daar gaan ze, de koe vastgebonden achter aan de auto. De kerel uit de stad, wensend een beetje plezier te hebben, drijft de snelheid op tot vijftig mijl per uur. Hij kijkt in de achteruit spiegel en daar

is de koe die mee rent met dezelfde snelheid als de wagen. Hij kan zijn ogen niet geloven... zestig , vijfenzeventig, honderd mijl per uur en daar is de koe tegelijk achteraan.

De chauffeur, verbaasd en verward tegelijk, verhoogt de snelheid tot honderd twintig per uur, en de koe is nog steeds naast hem. Wanneer hij tot honderd vijftig gaat kijkt hij door de achteruit spiegel en ziet dat de koe nog steeds rent maar haar tong hangt er uit.

“Het ziet er uit dat jouw koe het niet langer volhoudt,” zegt hij met opluchting tegen de Braziliaan, “Haar tong hangt er al uit.”

“Aan welke kant van de mond hangt hij?” zegt de Braziliaan terloops.

“De linker kant,” zegt de chauffeur.

“Houd dus maar rechts aan, het betekent dat ze aangeeft jou te willen passeren!”

Zulke dingen gebeuren in verhalen, grappen, maar niet in werkelijkheid.

Mitta, wat jou overkomt is iets werkelijks. Je kunt in ficties geloven en je bent vergeten hoe de werkelijkheid te vertrouwen. Sla gade wat er gebeurt, respecteer het, vertrouw het en het zal zich verdiepen – het zal meer uitgebreid worden, het zal rijker worden, het zal veel meer dimensies nog winnen. Je bent op de juiste weg, maar weiger niet het te accepteren, omdat als je weigert het te accepteren dan verstopt je, dan raakt je gesloten.

Blijf open en kwetsbaar voor alle winden en de regen en de zon. Blijf beschikbaar voor de existentie als zodanig. Voor mij is de existentie God en er is geen andere God.

En de existentie is elk ogenblik een wonder – wij zijn slechts blind geworden.

Er zijn vele soorten blindheid: Christelijke blindheid, Hindoe blindheid, communistische blindheid, Boeddhistische blindheid, en zo voort. Laat al deze blindheid vallen. Wordt eenvoudig en gewoon.

Dat is waar het sannyas zijn om gaat. Luister en kijk en zie wat er gebeurt. En veel meer wonderen zullen gaan gebeuren, ze zullen volgen. Als je toestaat, dan ben op een oneindige reis, een pelgrimstocht die begint en nooit eindigt.

Theologia Mystica Hoofdstuk #12

Getiteld: Geen

22 augustus 1980 in de Boeddhal

Archief code: 8008220

Korte Titel: Theolo12

Audio: Ja

Video: Ja

Vraag1

Osho, Wat is het verschil tussen een Meester en de perfecte Meester?

Tiko,

Probeer eerst het verschil te begrijpen tussen een leraar en een Meester, dan het verschil tussen een leraar en een perfecte leraar. Slechts dan zul je in staat zijn het verschil te begrijpen tussen een Meester en een perfecte Meester.

De leraar is iemand die geleende kennis leert. Hij weet niets, hij heeft niets ervaren – het is hem niet overkomen maar hij heeft het gehoord, het gelezen. Hij is bekwaam het in woorden over te brengen, intellectueel: hij is in staat tot communicatie.

De perfecte leraar is iemand die dit weet: dat hij niet weet. De leraar vergeet het, neigt het te vergeten. Hij begint te geloven in wat hij anderen aan het leren is. Hij is geen bedrieger, hij is ook bedrogen. Hij begint te leven in een diepe zelfhypnotische slaap. Eerst overtuigt hij anderen, en als anderen overtuigd zijn, hun overtuiging ziende wordt hijzelf overtuigd.

Soms gebeurt het dat zelfs als hij slechts een leraar is hij een perfecte leerling krijgt en hij zal wonderen zien gebeuren in de discipel. Dan is de verleiding groot te geloven dat hij iemand speciaal moet zijn, buitengewoon.

Het gebeurde in Marpa's leven: Marpa ging naar een leraar. Hij was erg bekend vanwege zijn kennis, een grote geleerde, en veel volgelingen, veel studenten, veel discipelen verzamelden zich rondom hem. Marpa was zoekende. Hij ging naar de leraar, hij gaf zich over aan de leraar, en vanaf dat moment begonnen wonderen te gebeuren.

De andere studenten waren erg jaloers, duidelijk. Ze vertelden alles aan de leraar. De leraar zelf sloeg hem gade; hij kon zijn ogen niet geloven – Marpa was in staat op het water te lopen. Hij vroeg Marpa, "Wat is jouw geheim?"

Hij zei, "U bent mijn geheim. Ik neem gewoon uw naam en dat is genoeg. Ik zeg binnenin mijn hart, 'Mijn Meester, breng me naar de overkant.'" Zijn vertrouwen was zo totaal dat hij in staat was op het water te lopen, door vuur te lopen.

Marpa's leraar probeerde hem te testen. Hij zei hem van de berg te springen in een diepe afgrond. Het moment dat hij zei, "Spring!" sprong Marpa. Het was absoluut zeker dat hij zou sterven, dat zelfs geen stukken van zijn lichaam gevonden zouden worden. En toen de leraar en de menigte die het gade sloegen beneden kwamen, zat Marpa in diepe meditatie, zonder letsels, zonder schrammen. Opnieuw vroeg de leraar, "Wat is jouw geheim?"

Hij zei, "U bent mijn geheim. En elke keer als dingen zoals dit gebeuren wordt mijn overgave nog intenser, ze wordt nog meer perfect dan ze voorheen was. Ze was voordien ook perfect, maar er zijn mogelijkheden, dimensies van perfectie om nog meer perfect te worden."

Dit ziende, werd de leraar overtuigd dat hij een geweldige macht had waarvan hij niet bewust was. Hij probeerde op het water te lopen. Hij zei tot zichzelf, "Ik ben de leraar, de grote leraar van Marpa, en ik wil naar de overkant gaan!" En hij moest gered worden omdat hij ging verdrinken. Hij kon zijn ogen niet geloven! Maar vanaf dat moment, verdwenen Marpa's eigen wonderen. Het zien van de meester die in het water verdronk, vervluchtigde de macht die hij door vertrouwen had gecreëerd. Het gebeurt vaak dat door leraren veel mensen spirituele revelaties beginnen te ervaren. Maar als de leraar bedrogen raakt, zelf gehypnotiseerd, dan is hij slechts een leraar, een erg gewoon persoon.

Vedant en Kamal zijn juist terug uit het Westen. Ze hadden een groot verlangen om naar het Westen te reizen, en ze zijn met vele ervaringen terug gekomen. In het bijzonder uit Californië, Californië-land. Ze werden beschouwd als grote meesters, en dingen gebeurden bij mensen. Zijzelf hebben geen enkele groep hier gedaan, en ze werden grote groepleiders daar, Tantra Meesters! En mensen hadden eerbied voor hen en smeekten hen daar te blijven.

Dat is wat mensen als Muktananda is overkomen; er is geen verschil. Kamal en Vedant hebben veel meer intelligentie dan Muktananda. Kamal was verbaasd toen het voor de eerste keer gebeurde. In een van onze centra waren zij een groep aan het leiden en Kamal ging er gewoon heen en zat erbij. Bij enkele mensen begon de kundalini te reizen en ze begonnen heen en weer te wiegen en natuurlijk was de enige zichtbare oorzaak Kamal's aanwezigheid. Ze moeten aan zijn voeten gevallen zijn: "Een grote Meester is vanuit het Oosten gekomen!"

Ik heb gehoord dat yogi Bhajan, die een erg beroemde leraar in Amerika is, gewoon een kruier op het Delhi vliegveld was. Bij het zien van Muktananda die met zevenhonderd Amerikaanse leerlingen op Delhi vliegveld aankwam en naar Muktananda kijkend dacht hij, "Waarom ben ik hier mijn leven aan het verknoeien, bagage dragend en tassen van mensen?" En Yogi Bhajan heeft zeker een veel mooiere persoonlijkheid: Hij is een Sikh, groot, gezond, knap uiterlijk, indrukwekkend, presentabel. Muktananda is gewoon lelijk, een lelijk eendje! Yogi Bhajan nam onmiddellijk ontslag en ging naar Amerika. Zijn naam was Sardar Bhajan Singh; daar werd hij Yogi Bhajan. En nu is hij de allerhoogste commandant van de Sikh religie op het Westerse halfmond en hij heeft duizenden volgelingen. Wanneer anderen overtuigd raken – en er zijn overal onnozele mensen die bereid zijn te geloven, die echt wanhopig 'n geloof nodig hebben, die niet op hun eigen benen kunnen staan, die een vaderfiguur wensen zodat ze al hun verantwoordelijkheid op zijn schouders kunnen laden, zodat zij onbelast kunnen zijn... Zij zijn klaar om te geloven. Dan werkt natuurlijk de wet van de economie: waar ook vraag is daar is aanbod.

Nu zal het moeilijk zijn voor Kamal en Vedant om hier weer te gaan werken. Vedant terug naar Vrindavan zal het moeilijk vinden, Kamal terug als chauffeur zal het moeilijk vinden – ze hebben iets van het ego geproefd. Het enige dat hen kan verhinderen is dat ze moe werden van het hele jachtige

leven in het Westen, uiterst vermoeid. En het tweede ding dat hen hier kan houden is hun diepe liefde voor mij; anders kunnen ze zelf grote meesters in het Westen zijn.

De leraar wordt zelf- gehypnotiseerd. De grote leraar is er een die onderricht, maar weet dat "het is niet van mij zelf." Niet alleen weet hij het niet, hij maakt het iedereen duidelijk dat "ik ben enkel een vertolker, een commentator," dat "ik heb gestudeerd, ik ben een geleerde, een professor. Ik leer je dingen die ik zelf niet heb ervaren," en die in staat is tot zoveel bewustzijn dat hij nooit bedrogen raakt. Zelfs ofschoon anderen in hem beginnen te geloven, gelooft hij nooit in zichzelf tenzij hij zelf begint te ervaren.

Op het moment dat een persoon begint te ervaren wordt hij een Meester. Dan is het niet geleend; dan is het zijn eigen authentieke kennis, het is zijn wijsheid. Maar niet iedere Meester is in staat zijn wijsheid naar de mensen te brengen, naar hen die uiterst onwetend zijn, of zijn licht te brengen naar hen die blind zijn, die in duisternis leven. De Meester is een die heeft ervaren. Hij is groter dan de perfecte leraar, maar hij is een arhata, in Boeddhist terminologie: Hij weet, maar kan het niet aan anderen overbrengen.

Als hij voorheen een perfecte leraar is geweest, slechts dan is het mogelijk dat hij in staat kan zijn iets van zijn openbaring uit te delen. Als hij niet een perfecte leraar voorheen is geweest dan is het onmogelijk, en er is geen noodzaak. Een persoon kan naar de wereld van Meester zijn direct gaan; er is geen noodzaak dat hij moet komen via een perfecte leraar. Maar als hij een perfecte leraar is geweest, dan zal het niet lang duren voordat hij een perfecte Meester wordt.

Van honderd Meesters is er slechts een 'n perfect Meester. Negenennegentig weten en op zekere manieren trachten ze mensen te helpen, maar hun manieren zijn lukraak, hun methoden zijn primitief; wat zij leren ziet en kinderachtig uit. Hun bekwaamheid zover het onderrichten betreft is erg begrensd. Ze weten meer, veel meer dan zij in staat zijn te onderrichten. De perfecte Meester is een die in staat is tot communie.

De perfecte leraar is een die in staat is tot communicatie, de perfecte Meester is een die in staat is tot communie. Hij kan je helpen door intellectueel begrip, maar dat is niet de enige manier en niet de hele manier en niet noodzakelijk een succes. Maar hij is ook in staat zijn energie aan jou mee te delen, hij is in staat zijn vlam aan je te verschaffen. Gewoon bij hem zijn, in zijn aanwezigheid zijn, kan er iets plaatsvinden in jou. Gewoon dicht bij hem zijn is genoeg, en wat hij ook doet heeft een perfectie in zich. Zijn methoden...

Bijvoorbeeld, Gautam Boeddha's methode van vipassana is een perfecte methode. Vijfentwintig eeuwen zijn voorbij, maar niets is er aan toegevoegd. Duizenden verlichte mensen hebben haar doorgemaakt, maar niemand is in staat geweest er iets aan te verbeteren. Ze is absoluut perfect; niets mist er in. Vandaar dat Boeddha een perfecte Meester is.

Patanjali is een perfecte meester. Wat hij ook gedaan heeft zo ver het yoga betreft schijnt het crescendo te zijn. Vijfduizend jaar zijn voorbij maar zijn sutras zijn zo fris als deze rozen in de vroege ochtend. Ze worden niet oud, ze kunnen niet oud worden. Niets is er in staat deze Sutras te vervangen. En duizenden boeken zijn geschreven in deze vijfduizend jaar, maar geen ander boek is in staat geweest die gloed, die levendigheid, die perfectie mee te delen. Patanjali is een perfecte Meester, anderen zijn slechts leerlingen. Geen boek bereikt die perfectie.

Hetzelfde is waar wat Lao Tzu betreft: zijn Tao, zijn benadering naar de ultieme waarheid schijnt onmogelijk om te verbeteren. Het gebeurt heel zelden dat een persoon je de totale perfectie van iets geeft, maar het gebeurt.

Het gebeurt in andere kunsten: Michelangelo is niet te verbeteren, Leonardo da Vinci is niet te verbeteren, Shakespeare is niet te verbeteren, Kalidas is niet te verbeteren – deze zijn perfecte Meesters. Er zijn duizenden schilders, maar er is iets wat Vincent van Gogh een perfecte schilder maakt. Niemand komt bij hem in de buurt; ze liggen ver achter. Wat is het dat hem perfect maakt? Het is onmogelijk om hem te verbeteren. Wat je ook doet zal de schoonheid vernietigen, het zal haar minder maken; alsof de hele dimensie is opgebruikt en je het einde hebt bereikt.

Er zijn slechts heel weinig perfecte Meesters geweest. Hindoes noemen hen avatars. Jainas noemen hen teerthankaras. Boeddhisten noemen hen Boeddhass. In het Westen is Jezus een Perfecte Meester, Mozes is een perfecte Meester, Eckhart is een perfecte Meester. Franciscus is een perfecte Meester.

Wat ze ook gedaan hebben, hebben ze zo totaal gedaan dat ze het einde van die dimensie hebben bereikt. Nu is er niets verder meer aan te doen, alles is compleet.

De leraar is gevaarlijk want hij kan niet alleen anderen bedriegen, hij kan zelf bedrogen worden.

Ik ben enorm blij dat Kamal en Vedant niet bedrogen werden. Ze bewezen meer intelligent te zijn dan Satprem en Somendra – Zij raken bedrogen. Omdat iets in anderen begint te gebeuren, hoef je niet aan te nemen dat het vanwege jou is; het kan gewoon hun vertrouwen zijn. Jij hebt er misschien helemaal geen deel aan; het kan gewoon hun eigen zelf - hypnotische staat zijn.

De grote leraar heeft een schoonheid want hijzelf is bewust en maakt anderen bewust dat “Niets kan er door mij gebeuren omdat er mij niets is gebeurd. Leer zo veel mogelijk als je kunt van mij als een student, maar ik ben geen Meester en jij bent geen discipel.” Grote moed is nodig om een grote leraar te zijn, en slechts een grote leraar wordt een Meester als hij in staat is te helpen, omdat hij al de technieken heeft geleerd om te helpen. Nu is de ervaring er; hij kan die ervaring vrijelijk inzetten en al zijn oude technieken gebruiken. Anderszins zijn er vele verlichte mensen die gewoon Meesters worden. Dat is het verschil tussen de Arhats en de Bodhisattvas. Arhats zijn gewoon Meesters, verlichte mensen. Niets mist er in hen zover het ervaring aangaat; het is dezelfde ervaring als van de Bodhisattvas, het enige wat verschil maakt is dat bodhisattva in staat is discipelen te accepteren, de arhata is er niet toe in staat.

In het Boeddhisme zijn er twee scholen: Hinayana en Mahayana. Hinayana behoort tot de wereld van de arhata. Hinayana betekent een kleine boot, zo klein dat slechts jij naar de andere oever kunt gaan; je kunt niet iemand anders mee nemen, anders zal hij niet alleen verdrinken, jij zult met hem verdrinken. De boot is te klein...

Mahayana betekent groot schip; dat is de manier van de bodhisattva. Hij gaat door mensen uit te nodigen: hij creëert een Noah's ark en hij gaat door allerlei soorten mensen uit te nodigen om deel van zijn commune te worden, zijn sangha, omdat het schip spoedig gaat vertrekken. Hij verzamelt duizenden mensen en vertrekt dan naar de verdere oever. Hij is de grote Meester.

Vraag 2

Osho,

Betreffend de inzichten deze ochtend over wetenschap en mysticisme, deze woorden van H. Lawrence:

“Het is makkelijk te zien waarom de mens het ding doodt wat hij liefheeft. Een levend ding kennen is het te doden. Je zou voldoende intelligent en geïnteresseerd moeten zijn om echt genoeg te weten omtrent de persoon waar je mee in intiem contact komt. Over haar, over hem, maar om te proberen enig levend wezen te kennen is het leven uit dat wezen te zuigen. En boven alles, met de vrouw waar je van houdt, leert elk heilig instinct je dat je haar ongekend moet houden. Je kent jouw vrouw schemerachtig, als je bloed. Te proberen haar mentaal te kennen is haar doden. Pas op, o vrouw voor de man die uit wil vinden wat je bent. En o man, pas een duizend keer meer op voor de vrouw die jou wenst te kennen, of doorkrijgt wat je bent. De man wenst zo vreselijk graag het geheim van leven en van individualiteit te overheersen met zijn mind. Houdt je kennis voor de wereld van de materie, macht en gebruik. Het heeft niets te doen met het wezen en nog eens:

“Liefde hoeft niet perfect te zijn. Hij moet perfecte ogenblikken en de wildheid van doornachtige struiken hebben, wat ze heeft. Een perfecte relatie moet niet mogelijk zijn. Elke relatie moet zijn absolute grenzen hebben, essentieel voor de ziel van elk individu. Een waarachtig perfecte relatie is een waarin elke deelnemer grote gebieden van de ander onbekend laat.”

Is dat ook niet een beschrijving van een dichter – een mysticus? Er komt een glimp van uw geheimzinnige, schalkse glimlach. U stopt nooit met uw liefdevolle omhelzing van leven.

Anand Jerry,

Ik houd enorm van deze twee mannen: Friedrich Nietzsche en D.H. Lawrence. Beiden hadden de capaciteit om verlichte Meesters te worden, maar beiden misten. Toch hadden ze glimpen – glimpen van groot inzicht.

D.H. Lawrence is een groot dichter en heeft ook iets van de mysticus in hem, maar het enige ongelukkige is dat hij nooit geïnteresseerd was in meditatie als zodanig, hij trachtte nooit te zoeken en onderzoeken naar zijn meest innerlijke kern. En hij was er erg dichtbij, zo dicht dat zelfs zonder er iets van te weten er iets van is doorgedrongen in zijn woorden. Beide inzichten hebben enorme waarheid.

Een ding te kennen betekent zeker dat je het reduceert tot iets doods. Leven als zoding is intrinsiek mysterieus: je kunt het niet kennen op de manier waarop je natuurkunde kent, het kan slechts gekend worden op de manier poëzie kent. De poëet kent ook de roos, maar zijn kennen is absoluut verschillend van het kennen van een chemicus, of bioloog of fysicus.

Als de fysicus probeert de roos te kennen zal hij denken in termen van elektronen, neutronen, positronen. Als de chemicus probeert de roos te kennen, dan is de roos niets dan scheikunde, scheikundige producten. De poëet kijkt niet naar de roos met termen van natuurkunde of scheikunde; in feite bekijkt hij de roos niet op de manier een wetenschapper een ding bekijkt. De wetenschapper blijft op een afstand, geïsoleerd, hij gaat niet in het experiment zelf. – hij is enkel een toeschouwer; hij neemt eenvoudig waar wat er gebeurt. Maar de poëet wordt een deelnemer. In de wereld van poëzie gebeurt het kennen niet door afstandelijkheid maar door sympathie – of het zal zelfs beter zijn als we het woord empathie gebruiken. Empathie is de hoogste piek van sympathie. In sympathie voel je hoe de ander zich voelt. De ander is in pijn, ellende, droevig of verheugd; je voelt het. Jouw hart is in overeenstemming met de ander; dat is sympathie. Het is een soort van symfonie. Maar in empathie wordt je een met de ander; het is niet een kwestie van overeenstemming, het is een opgaan in, het is een versmelten. De werkelijke dichter smelt samen met de roos. Degene die observeert en het geobserveerde worden een; ze zijn niet meer gescheiden. Er is geen dichter die op een afstand staat, los van de roos; er is geen roos gescheiden van de dichter. Ze zijn opgegaan in een intense dans. De dichter is de roos, de roos is de dichter geworden. Er is geen onderscheid over; ze zijn in elkaar overgegaan. Dan ontstaat er een totaal ander soort van kennen: dat kennen kan geen kennis genoemd worden.

Wetenschap is kennis; precies het woord wetenschap betekent kennis. Maar poëzie is geen kennis. Natuurlijk is het een soort kennen, maar zo verschillend, zo kwalitatief anders, dat zelfs het kennis noemen een beetje onterecht lijkt. Maar we hebben geen enkel ander woord.

In het Sanskriet hebben we twee woorden: kennis wordt gyan genoemd, en het kennen wordt pragyan genoemd. In het Engels kunnen we zeggen dat kennen ervaren is – niet ervaring, let op, maar ervaren. Het is een diep in elkaar opgaan. Wanneer de dichter bij zichzelf terugkomt heeft hij een prachtige diamand bij zich.

Vincent van Gogh heeft bomen geschilderd die boven de sterren reiken. Nu heeft nooit iemand zulke bomen gezien – zulke bomen bestaan niet – maar toen hem werd gevraagd zei hij, “Zo voel ik het. Altijd als ik een met de boom wordt voel ik de ambitie van de hele aarde om voorbij de sterren te reiken in elke vezel van de boom. Ik heb het gevoeld, ik heb het ervaren, en niet een enkele keer maar altijd, zonder enige uitzondering. Altijd wanneer ik een mooie boom zie en er een mee word, voel ik de drang van de aarde om de sterren te overstijgen. Mijn schilderijen zijn schilderijen van die enorme drang, dat verlangen, die dorst van de aarde.”

Natuurlijk kunnen wetenschappers er niets over weten.

Tennyson heeft gezegd, “Als ik een enkele bloem in haar totaliteit zou begrijpen, dan zou ik de hele existentie hebben gekend” – omdat een enkele bloem het hele universum bevat. Het hele universum heeft met vereende krachten deze enkele bloem gecreëerd. Deze bloem bestaat niet als een onafhankelijke eenheid, ze bestaat als een expressie van het hele universum.

De dichter versmelt met het hele universum, en hij bereikt de bloem op deze subjectieve manier. Hij kent een innerlijke manier, een geheim pad: zijn benadering is intuïtief. De wetenschapper observeert alles als een object.

Het woord “object” moet worden begrepen. “Object” betekent iets dat een obstructie is. Het is alsof een muur je confronteert – ze moet overwonnen worden. Daarom spreekt de wetenschap in termen van het veroveren van de wereld. Zelfs een man als Bertrand Russell schreef een boek genaamd ‘The conquest of Nature.’ De verovering van de natuur.

De dichter kan nooit over verovering spreken; er is geen kwestie van want er is geen veroveraar en niets te veroveren. Alles is een, een organische eenheid. Maar de dichter kent deze ogenblikken slechts zo nu en dan.

D.H. Lawrence was een dichter en had de kwaliteit van een mysticus, maar slechts een enkele keer; anderszins was hij erg intellectueel, erg belust op discussie. Zelfs Bertrand Russell werd geïrriteerd door hem. Bertrand Russell was zelf een van de grootste intellectuelen van zijn eeuw, maar de manier waarop D.H. Lawrence argumenteerde, maakte hem boos. Hij was erg belust op discussie, erg in het hoofd, maar een enkele keer slipte hij uit het hoofd en dan waren er grote inzichten. Dit moet zo'n inzicht geweest zijn:

Het is makkelijk, zegt hij, te zien waarom de mens het ding doodt wat hij liefheeft...

Omdat als je iemand lief hebt, begint een diep instinct in je te hunkeren de persoon te kennen. En onthoudt, kennis is altijd een poging om te overwinnen, te bezitten. Omdat je de persoon wenst te bezitten waar je van houdt wens je al de geheimen te kennen, omdat dat de enige manier is om te bezitten. Als iets van de persoon ongekend blijft, dan is dat onbekende deel niet in jouw bezit. Daarom spelen echtgenoten en vrouwen en geliefden voor detective van elkaar: ze wensen alles te weten. Ze gaan door elkaar aan te zetten, "Open je hart, zeg het, wat het ook is. Laat het weten!" Dat is echt lelijk want je kunt in staat zijn een beetje meer over de persoon te weten, maar tegelijkertijd gaat de liefde dood omdat liefde slechts kan bestaan tussen twee mysteries – twee personen die mysteries voor elkaar zijn.

Het is eenvoudig te zien waarom de mens het ding doodt waar hij van houdt. Een levend ding kennen is het doden.

Als je werkelijk wenst te kennen moet je ontleden. Als de chemicus de roos wenst te kennen moet hij haar ontleden; hij moet haar reduceren tot de grond elementen waar ze uit bestaat. De aarde moet gescheiden worden, elke chemisch element moet gescheiden worden, het water moet gescheiden worden; slechts dan zal hij in staat zijn te weten. Hij moet haar uit elkaar laten vallen zodat hij kan weten hoe ze samengesteld was op eerste plaats. De dichter raakt de bloem zelfs niet aan. Er is geen sprake van dissectie, analyse; hij heeft eenvoudig lief. Hij kan er omheen dansen, hij kan een lied zingen tot de roos, hij kan zijn wang dicht bij haar brengen. Soms kan hij zelfs zijn ogen sluiten terwijl hij naar de roos kijkt; dat zal onmogelijk zijn voor de wetenschapper om te begrijpen. "Wat gebeurt hier? Als je de roos wenst te kennen moet jij je ogen open houden!" Maar de manier van de dichter is totaal verschillend: het is niet de manier van kennis, het is de manier van liefde. En liefde versterkt leven net zoals kennis haar doodt.

Je zou genoeg intelligent en geïnteresseerd moeten zijn om genoeg te weten over welke persoon ook waarmee je in direct contact komt.

Het betekent niet dat je niet bekend moet zijn met de persoon; als je met iemand wenst te leven moet je bekend zijn. Maar bekendheid met is totaal verschillend. Bekend met elkaar zijn is een noodzaak voor elke relatie.

Omtrent haar, omtrent hem. Maar te proberen enig levend wezen te kennen is de liefde uit dat wezen te zuigen.

Probeer nooit te kennen. Tracht nooit tot het ultieme geheim van de persoon door te dringen; laat ze vrij. Liefde geeft vrijheid – het is niet een kwestie van veroveren. En hoe meer vrijheid je geeft des te meer zal er 'n kennen geschieden – maar het is geen kennis. Het is een aanvoelen, het is intuïtief.

En bovenal, met de vrouw waar je van houdt...

Omdat de vrouw veel mysterieuzer is dan de man, in feite het meest mysterieuze verschijnsel in de hele existentie, en erg delicaat, erg fragiel. Liefde is altijd erg fragiel – behandel haar met zorg.

Elk heilig instinct leert je dat je haar onbekend moet laten.

Probeer nooit de vrouw te kennen die je lief hebt, want op het ogenblik dat je een poging doet om haar te kennen ben je reeds begonnen haar te vernietigen. Spoedig zal ze gereduceerd zijn tot een echtgenote, maar dan is ze niet de vrouw waar je in het begin verliefd op werd. Het geheim is verdwenen – en jij bent er de oorzaak van.

Je kent jouw vrouw schemerachtig, als je bloed, je beenderen, je merg.
Te proberen haar mentaal te kennen is haar doden. Pas op, o vrouw voor de man die uit wil vinden wat je bent, en o man pas een duizend keer meer op voor de vrouw die jou wenst te kennen, of doorkrijgt wat je bent.

Waarom duizend keer meer? – omdat de vrouwelijke manier van kennen veel dieper is dan de manier van kennen van de man. De mannelijke manier is wetenschappelijk en oppervlakkig objectief; de vrouwelijke manier van kennen is intuïtief, subjectief. Ze kan tot het diepste bereik van de man doordringen, en daarom is ze in staat de liefde gemakkelijker te doden dan de man kan. Vandaar een diepe vrees in elke man voor de vrouw waar hij van houdt – een zeker intuïtief gevoel dat de vrouw niet alleen leven maar ook dood vertegenwoordigt.

In het Oosten, bijzonder in India, hebben we het beeld van de godin Kali, de moeder godin, Kali. Ze is beiden een grote liefhebbende en een grote vernietiger. Als je het beeld of enige afbeelding hebt gezien zul je verbaasd zijn. – maar het heeft een groot psychologisch inzicht in zich.

Kali is dansend op de borst van haar geliefde. In het Sanskriet betekent Shiva een aspect van God, en Shiva – slechts een kleine verandering in het spellen – Shiva betekent God, Shiva betekent lichaam. Ze is aan het dansen op de borst van Shiva, hem vernietigend, hem tot een dood lichaam makend. Shiva is een Shiva aan het worden! Ze heeft een guirlande van schedels rondom haar hangen en in een hand heeft ze een pas afgesneden hoofd vast, waaruit nog bloed stroomt.

Waarom deze vreemde afbeelding? Het is niet vreemd, het is enorm psychologisch: de vrouw heeft grote macht omdat ze intuïtief is. Dus Lawrence heeft gelijk als hij zeg:

Pas duizend keer meer op voor de vrouw die jou wenst te kennen, of doorkrijgt, wat je bent...

Want jij kan misschien kennen of trachten de vrouw te kennen, maar jouw poging zal oppervlakkig blijven; maar als zij jou begint te doordringen kan ze tot de uiterste kern reiken. Het is niet verbazingwekkend waarom bijna alle echtgenoten pantoffelhelden worden: de vrouw reduceert hen tot slaven.

De man wenst zo verschrikkelijk graag het geheim van leven en individualiteit met zijn mind te overheersen, houdt kennis voor de wereld van materie, macht en functie. Het heeft niets te maken met het wezen.

En het tweede inzicht is ook van geweldig belang:

Liefde hoeft niet perfect te zijn ...

Want op het moment dat iets perfect is sterft het. Perfectie betekent dood.

Het moet perfecte momenten hebben en de wildheid van doornachtige struiken, wat ze heeft. Een perfecte relatie moet niet mogelijk zijn...

Omdat als eenmaal de relatie perfect is, blijft er niets over – niets is er om te onderzoeken. Alle mysterie is weg, in lucht opgegaan.

Elke relatie zou zijn absolute grenzen moeten hebben, onontbeerlijk voor de ziel van elk individu. Een waarlijk perfecte relatie is die waarin elke deelnemer grote gebieden voor de ander onbekend laat.

Jerry, vrijheid geven is het meest essentiële deel van liefde; de ander absoluut vrij te maken is het ultieme van liefde. Slechts zij die vrijheid geven weten wat liefde is, en slechts zij die liefde kennen weten wat vrijheid is.

Vraag 3

Osho, voelt u soms niet om gewoon een dag vrij te nemen en te rusten?

Nandan, niet slechts soms maar elke dag! Maar er is een probleem...

Het was de eerste dag van het trimester en mevrouw Jones marcheerde de slaapkamer van haar zoon in om hem op tijd naar school te krijgen. Ze schudde hem bij de schouders en zei, "Goede morgen Thomas, tijd om naar school te gaan! Eruit nu – we wensen niet te laat te zijn, toch?"

Thomas trok de lakens over zijn hoofd en weigerde om op te staan.

"Kom nu, Tommy, je moet je boeken nog klaar maken. Wees geen dwaas!"

"Nee, ik ga niet! Ik ga daar nooit meer naar toe. Ik haat de plek!"

"Nou Tommy," zei zijn moeder streng, "Het heeft geen zin er over te discussiëren, je moet er naar toe."

"Geef me drie goede redenen waarom ik zou moeten!" sputterde Tommy van onder het dekbed.

"Nou, mijn zoon, jij bent het schoolhoofd, weet je!"

En die ene reden, Nandan, is genoeg!

Vivek herinnert me iedere morgen. Ze schudt me en zegt, "Opstaan nu! U bent de Meester, hoor. U moet gaan!" Dus hier ben ik!

Vierde vraag

Osho,

Hoe kan ik hebzucht, boosheid en seks overwinnen – de drie grote verleidingen van de duivel?

Het is een van de obsessies van Indiërs eeuwenlang geweest, en het enige resultaat van dit alles is geweest dat zij de meest hebzuchtige mensen op aarde zijn, en de meest boze en de meest seksuele. Eeuwenlang hebben ze tegen deze drie gevochten -- hebzucht, boosheid, seks – en wat is de uitkomst? Zie je zo veel hebzucht in iemand anders ergens op de aarde?

Indiërs gaan door de Westerlingen materialisten te noemen zonder ooit het feit te zien dat bezitten niet een materialist zijn is maar dat het verlangen om te bezitten de basis is van materialisme. De West bezit, dat betekent niet dat ze materialistisch is. Het betekent eenvoudig dat ze wetenschappelijk is, ze is technologisch, ze weet hoe dingen te creëren. Ze is diep in de wereld van objecten doorgedrongen en is zijn geheimen te weten gekomen. Ze heeft hard gewerkt. Ze is niet materialistisch, ze is eenvoudig technologisch meer ontwikkeld.

Maar Indiërs hebben een groot verlangen te bezitten. Je hebt misschien niets, en toch zul je een materialist zijn als het verlangen om te bezitten er is. Je kunt slechts een kleine hut bezitten of alleen een bedelkom, maar dat is genoeg voor jouw hele bezitsdrang om op gefocust te zijn. En je zult een materielist zijn, niet een spiritualist.

Materialisme heeft niets met hebzucht te maken; materialisme is een manier van je leven te leiden, net zo als spiritualisme is. Als je constant aan dingen denkt en er niets meer is in jouw wezen, geen verlangen naar iets meer, dan heb je materialisme gekozen als jouw manier van leven.

Hier zie je mensen van alle landen, en de vraag wordt steeds opnieuw gesteld door Indiërs: “Waarom zijn er zo weinig Indiërs?” Er zijn zo weinig Indiërs omdat slechts erg weinig Indiërs geïnteresseerd zijn in spiritualiteit als een manier van leven. Ja, ze kunnen er over praten, ze kunnen er over opscheppen – het vervult hun ego – maar ze zijn niet werkelijk bereid het te leven. Zelfs als ze hier komen dan komen ze met het specifieke doel dat ik hen kan helpen naar de West te gaan door middel van Westerse Sannyasins, om in Cambridge, of Oxford of Harvard opgeleid te worden, zodat ze in staat zijn meer te verdienen. Zo veel brieven komen naar me zeggend: “U heeft zo veel discipelen over de hele wereld. Kunt u ons arme Indiërs niet helpen om een beurs te krijgen, enige steun van stichtingen zoals de Ford Stichting of de Rockefeller Stichting?” Hun enige interesse is hoe meer macht te bezitten, meer dingen, meer geld, meer aanzien. Ze zijn helemaal niet in meditatie geïnteresseerd. En wat is de reden? Wat is er gebeurd? Wat is er fout gegaan? Gedurende vijftienduizend jaar hebben ze gedacht aan vechten met hebzucht, boosheid, seks, en het hele resultaat is dat de Indiase mind absoluut vol seksualiteit is. Ze praten over spiritualiteit, maar als je in hun mind kijkt, als we kleine vensters konden maken in de Indiase mind, zou je verbaasd zijn... In hun films is zelfs kussen niet toegestaan. De regering besluit zelfs hoe ver de lippen van de geliefden mogen komen: zes inches ... meer dan dat is obscene. En als je kleine vensters in Indiase minds kon maken zou je zulke obscene scènes zien dat al jouw Playboy tijdschriften niets zijn vergeleken met hen! En dit wordt door de hele geschiedenis van India bewezen.

Het eerste boek over seksuele poses werd door Indiërs geschreven –Vatsyayana’s Kama Sutra – erg obscene, lelijk. Toen werd ook het tweede boek geschreven door een Kashmiri Brahmin geleerde, Pundit Koka, Koka Shastra. Ik verdenk soms dat hij ook de ontdekker van Coca-Cola kan zijn – zijn naam is koka. Zijn boek is een van de smerigste in de hele wereld!

Je kunt KHajuraho, Konarak en Puri bezoeken -- en er zijn veel andere temples zoals deze. En je kunt je niet indenken – zelfs je fantasie zal falen als je de sculpturen van Khajuraho ziet. Wat een verbeelding! En gedurende honderden jaren moeten ze gewerkt hebben, duizenden beeldhouwers moeten gewerkt hebben om zo veel tempels te creëren. Het is een hele stad van tempels – alleen maar tempels, omdat de stad nu verlaten is. Honderden tempels zijn verdwenen, maar honderden tempels zijn nog ongeschonden; een paar zijn absoluut ongeschonden.

Denk je dat groep seks iets is dat door Amerikanen is ontdekt? Dan ben je fout! Op de Khajuraho tempels zijn er scènes van groep seks. Je kunt je niet voorstellen – Khajuraho schokt iedereen. De vrouw staat op haar hoofd en de man vrijt met haar – hoofdstand liefde! De man staat op zijn hoofd en de vrouw vrijt met hem. Allerlei soorten van obscene, stomme dwaze ideeën! En India is een spiritueel land!

En boosheid kun je iedere dag zien in de gemeenschappelijke rellen. Overal zijn mensen bereid om zo makkelijk te doden, en net ervoor waren ze aan het bidden, ze deden hun namaz, deden hun gebeden. Maar het is erg vreemd dat mensen namaz gaan doen met wapens, want onmiddellijk na de namaz begint het doden – alsof ze er klaar voor waren! En Hindoes gaan naar de tempels met wapens! En de politieke leiders van India gaan door te spreken over geweldloosheid, en al deze moorden, het doden, rellen...! Huizen worden verbrand, postkantoren worden verbrand, politiebureaus worden verbrand. Mensen worden levend verbrand. Er zijn zo veel verkrachtingen over heel het land, en nog steeds gaan de leiders door met over geweldloosheid te spreken.

En het grootste wonder is dat al deze dingen worden uitgelokt en klaar gespeeld door de oppositie partijen. Al deze gemeenschappelijke rellen worden gedaan, geïnspireerd, teweeggebracht door dezelfde mensen die gedurende drie jaar met Morarji Desai geregeerd hebben. Dezelfde mensen, dezelfde gemeenschappen, dezelfde Hindoe chauvinisten zitten achter de hele scene – want ze hebben eens de vreugde geproefd van macht en nu kunnen ze niet machteloos blijven. Nu moeten ze hoe dan ook macht bereiken.

Eerst zullen ze een staat van chaos creëren in het hele land. En natuurlijk als de regering de chaos niet onder controle kan houden; “de regering is impotent.” Dan zijn er slechts twee alternatieven over voor de regering. Een alternatief is gewoon er zijdelings bij te staan en kijken omdat “het is een democratie en iedereen heeft vrijheid van expressie...”

En in India hebben mensen slechts deze onderdrukte dingen uit te drukken: boosheid, geweld, hebzucht, seks. Op het moment dat een rel begint, zijn er onmiddellijk verkrachtingen, onmiddellijk

worden winkels geplunderd – onmiddellijk beginnen deze dingen te gebeuren –alle drie tegelijk. Dit schijnt de meest innerlijke drie-eenheid in de Indiase mind te zijn: seks, boosheid, hebzucht; ze komen gelijktijdig.

En het hele ding is door de oppositie partij geregeld, dus ze hebben slechts twee alternatieven voor Indira Gandhi gelaten. Een is: doe niets, bekijk het gewoon, probeer het hoe dan ook te regelen – wat zij onmogelijk zullen maken. Het tweede ding is: wees strikt, leg zoiets als de ‘noodsituatie’ weer op. Dan zullen ze zeggen, “Kijk, we hebben je gezegd dat als je deze vrouw weer terug aan de macht brengt ze de noodsituatie onmiddellijk terugbrengt. Democratie zal vernietigd zijn. Hadden we niet gezegd dat het terug aan de macht brengen van Indira Gandhi het einde van de democratie zou betekenen? Kijk!” Nu zijn deze twee alternatieven over gelaten voor Indira Gandhi: er is geen ander alternatief. En dit is hoe zij hopen terug aan de macht te komen.

Als je er bij staat zonder iets te doen, dan zal de chaos het absoluut duidelijk maken aan het land dat de regering impotent is, dat ze niets kan doen – ze moet veranderd worden. Of als je iets doet, betekent het dat je de democratie vernietigt, je neemt de vrijheid van de mensen weg, en dat is genoeg reden om je macht te doen verzwakken.

Mijn eigen suggestie voor Indira Gandhi is : leg een strikter Noodsituatie op dan voorheen, en vijftien jaar lang geen verkiezingen in dit land. Vijftien jaar heeft dit land geen democratie nodig! Dit land is niet in staat democratie te hebben – ze heeft niet de nodige intelligentie. Ze heeft gedurende tweeduizend jaar in slavernij geleefd; ze weet slechts vredig in slavernij te leven. Als ze vrijheid heeft weet het niet hoe er mee om te gaan. En in die vijftien jaar probeer met alle macht dit land te leren hoe onafhankelijk te leven. Niemand heeft dit land geleerd hoe onafhankelijk te leven.

En je vraagt me: Deze zijn de drie grote verleidingen van de duivel. Hoe deze te overwinnen?

Dit is de vraag die Indiërs vijfduizend jaar hebben gesteld, Virendra, en het resultaat is totale anarchie. Ik kan je geen methode van overwinnen suggereren want er bestaat geen. Begrip is mogelijk, overwinning is niet mogelijk. Door begrip is overwinning ook mogelijk, maar trachten te overwinnen maakt zelfs begrip onmogelijk.

En hoe meer je probeert deze verleidingen van de duivel te ontvluchten, des te meer zul je in hun greep zijn, omdat elke verleiding meer aantrekkelijker wordt hoe verder je ervan weg vlucht.

Een mooie vrouw bezocht een oude en ervaren dokter. Gedurende het onderzoek zag hij twee groene plekjes aan de binnenkant van haar dijen en hij vroeg, “Bent u getrouwd?”

“Verloofd,” antwoordde de vrouw.

“Wat is het beroep van uw verloofde?”

“Nou, dokter, hij heeft niet echt een beroep, Hij is een zigeuner.”

“Een echte?”

“Ja, dokter, een echte zigeuner.”

“Hoor eens, mevrouw, zei de dokter, “Hij mag echt zijn, maar zijn oorringen zijn dat niet!”

Gedurende vijfduizend jaar heb je een religie beoefend die vals is. De uitkomst toont dit absoluut duidelijk, en nog steeds stel je dezelfde vraag.

Een vrouw komt terug van het winkelen en draagt een erg chique nieuwe japon. Haar echtgenoot, ontsteld over de kosten van de japon, zegt haar boos dat ze zich niet kunnen veroorloven geld op die manier uit te geven.

“Nou, zegt zijn vrouw, Ik ben bang dat de duivel me verleidde!”

“Weet je niet,” ziedde de echtgenoot, “dat als de duivel je verleidt jij moet zeggen, “Gaat achter mij, Gij?”

“Ja, antwoordt zij, “Ik deed dat, maar toen zie hij, ‘Mijn beste, ze staat je zo prachtig van achteren!’”

Geen oude strategieën kunnen nog helpen. Het is beter door al deze ervaringen van hebzucht, boosheid en seks te gaan.

Wees geen lafaard, Virendra. Jouw naam betekent moedig, dapper, en wat jij vraagt is lafheid. Ga door deze ervaringen heen. Aanvaardt hen als deel van het leven, als door God gegeven geschenken – er moet iets in hen zijn. Dat is zo! Als je door hebzucht heen gaat, ontstaat er delen. Als je totaal door boosheid heen gaat, in intens bewustzijn, meditatief, ontstaat er liefde, komt er compassie op. Als je door seks bewust gaat, meditatief, zul je de eerste glimpen van samadhi hebben, je zult de eerste vensters zien die op het goddelijke openen.

De oude man toont zijn zoon de familie album. De jongen ziet een foto waar zijn vader in een stoel zit met zijn benen gekruist terwijl zijn moeder naast hem staat met een pijnlijke trek op haar gezicht.

“He pap, wat is dit?” vraagt zijn zoon

“Wat , jongen?”

“Deze foto, zegt de jongen. Waarom laat je moeder staan terwijl jij zit? Dat is geen gedrag van een gentleman!”

“Ach , jongen,”legt zijn vader uit, “deze foto werd gemaakt op onze huwelijksreis. Op dat moment kon jouw moeder niet zitten en ik kon niet staan!”

Virendra, je hebt ervaring nodig, je hebt begrip nodig. En door begrip komt de transformatie.